

Εισηγητική ομιλία του Άγγελου Χάγιου, μέλους της ΠΕ του ΝΑΡ στην εκδήλωση παρουσίασης των Θέσεων της ΠΕ για το 4ο Συνέδριο στην Αθήνα, 17/7/2017

Αγαπητοί σύντροφοι και συντρόφισσες, φίλες και φίλοι,

Η ΠΕ του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση με τις ΘΕΣΕΙΣ για το 4ο Συνέδριο του απαντά θετικά στο αγωνιώδες ερώτημα αν μπορεί να ανατραπεί η σύγχρονη βαρβαρότητα. Επιχειρεί να τεκμηριώσει την άποψη ότι μπορούν τα πράγματα να πάνε αλλιώς, ότι υπάρχει εναλλακτική, υπάρχει δρόμος και δυνατότητα διαμόρφωσης του αναγκαίου προγράμματος και υποκειμένου.

Σε μια νέα φάση της αστικής επιδρομής:

- τόσο **σε διεθνές επίπεδο** «μπαίνουμε σε μια νέα φάση επικίνδυνης υπεραντιδραστικής κλιμάκωσης της αντεργατικής, πολεμικής και ολοκληρωτικής εκστρατείας του κεφαλαίου (που σηματοδοτείται από την εκλογή Τραμπ) για να υπερβεί τη βαθιά, δομική κρίση του». Η ΕΕ προωθεί την πολεμική προετοιμασία και στρατιωτική ανασυγκρότηση των δυνάμεων της (Υπουργείο και Ταμείο αμυντικής πολιτικής κλπ.). Απαντά με κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό στις **αντιστάσεις των λαών όπως στη σύνοδο του G20 στο Αμβούργο** απέναντι στις ελπιδοφόρες κινητοποιήσεις με ανατρεπτικά συνθήματα όπως **“κλείστε τον καπιταλισμό”**, κ.α.

-**όσο και στο εσωτερικό**, με την κλιμάκωση της αντεργατικής επίθεσης κυβέρνησης- ΕΕ, με τα νέα κύματα εργατικής και νεολαιίστικης γενοκτονίας που φέρνει η 2η αξιολόγηση μέχρι το 2060, με τα σύννεφα πολέμου να πυκνώνουν στη γειτονιά μας, με τον κίνδυνο εμπλοκής της χώρας να μεγαλώνει λόγω και της συμμετοχής της στον αντιδραστικό άξονα με Ισραήλ και Αίγυπτο.

Για να δώσεις μια μάχη και να νικήσεις, πρέπει να γνωρίζεις τον αντίπαλό σου:

- Τον καπιταλισμό και πιο συγκεκριμένα τον σύγχρονο, τον **ολοκληρωτικό καπιταλισμό** που οι **ποιοτικές αλλαγές** του οδηγούν σε έκρηξη την εκμετάλλευση, την καταπίεση και τους πολέμους

- το μαύρο μέτωπο της αντιλαϊκής **επιδρομής** στη χώρα και ότι **η μνημονιακή πολιτική, η λιτότητα, η επιτροπεία είναι αποτέλεσμα της καπιταλιστικής κρίσης και της αστικής επίθεσης για το ξεπέρασμά της, με όργανο τη συμμαχία κυβέρνησης - ΕΕ - ΔΝΤ - κεφαλαίου. Οι αντεργατικές τομές στην Ελλάδα έχουν οδηγήσει στην πιο μεγάλη κοινωνική καταστροφή** διότι εντάσσονται και εξυπηρετούν την πιο βάρβαρη και σε βάθος δομική ανασυγκρότηση του ελληνικού καπιταλισμού – την μεγαλύτερη μετά το τέλος του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου και του Εμφυλίου•

Με τα λόγια του ποιητή μιλάμε για

«μια κοινωνία στα όριά της. Που θα αποφασίσει αν θα γίνει θήραμα των βαρβάρων ή θα αρνηθεί. Στο πλήρωμα μιας κατάστασης δεν «καθαρίζεις» με μικρές αβαρίες και σέρβις. Το ερώτημα έχει τεθεί και δεν μπορούμε να παριστάνουμε ότι θα αιωρείται επ' άπειρον. Είμαστε ήδη στο στόμα του θηρίου και αν δεν το ξεδοντιάσουμε για να πούμε 'φτου ξελευθερία' θα μας καταπιεί κι εμείς θα ανησυχούμε ακόμα για την πέψη του. Βαθιά αλλοτριωμένοι,

ανεπανόρθωτα μοιραίοι.»[1]

Με επίγνωση των κοινωνικών και πολιτικών συσχετισμών, ότι «ο πρώτος γύρος του μεγάλου κοινωνικού πολέμου ενάντια στη βάρβαρη μνημονιακή επίθεση για την αντιδραστική αναδιάρθρωση του ελληνικού καπιταλισμού βρήκε το λαϊκό στρατόπεδο ηττημένο», αλλά όχι στρατηγικά, «καθώς δεν υπάρχει ευρεία συναίνεση σε αυτή την πολιτική ούτε συντριβή του κινήματος και των πρωτοποριών». Και πως «η σημερινή φάση μπορεί να αποδειχτεί πολύ κρίσιμη, κυρίως για την ανασύνταξη, την ανασυγκρότηση και τον μάχιμο πολιτικό, προγραμματικό και θεωρητικό επανεξοπλισμό των δυνάμεων της πρωτοπορίας και του κινήματος.»

Αλλά γι' αυτό απαιτούνται τομές σε όλα τα επίπεδα και όχι «μία από τα ίδια» της λογικής ΣΥΡΙΖΑ.

Οι ΘΕΣΕΙΣ Υπογραμμίζουν-μεταξύ άλλων- πως

«η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ αποτελεί κυβέρνηση αστική, προώθησης, κλιμάκωσης, εμπέδωσης και ιδιότυπης - επικίνδυνης δικαιολόγησης των αντιδραστικών αντεργατικών αναδιαρθρώσεων (μνημονιακών και άλλων), εχθρική προς το λαό και το μαζικό κίνημα, που καμία σχέση δεν έχει με την Αριστερά, παρά μόνο τη ζημιά που προκαλεί με το να την επικαλείται».

Επανέρχονται στο ζήτημα του ΣΥΡΙΖΑ σε αρκετά σημεία. Εξετάζουν αυτοκριτικά τη στάση μας. Ασκούν συγκεκριμένη κριτική σε οργανώσεις, ρεύματα που στο όνομα της «επίδρασης» εντάχθηκαν, συμπορεύτηκαν ή έδωσαν κριτική στήριξη στο σχέδιό του.

Κατά τη γνώμη μας αυτό είναι απολύτως αναγκαίο διότι:

-Η ενσωμάτωση και η αντιλαϊκή του πολιτική προκάλεσε τέτοια ζημιά στο κίνημα που, σε ένα άλλο επίπεδο, μπορεί να συγκριθεί με την κατάρρευση του «υπαρκτού»

- το κυριότερο: συνεχίζει την καταστροφική του πολιτική και καλεί με απύθμενο κυνισμό σε μέτωπο κατά της ΝΔ ιδιαίτερα αν αυτή πάρει την κυβέρνηση. Καμιά ανοχή καμιά χαλαρότητα δεν δικαιολογείται σήμερα απέναντι σε σχέδια αξιοποίησης του ΣΥΡΙΖΑ «ως συγκολλητικής ουσίας για τη διαμόρφωση ενός νέου διπολισμού: από τη μια η νέα μνημονιακή σοσιαλδημοκρατία με κέντρο τον ΣΥΡΙΖΑ και τις ετερόδοξες συμμαχίες του (π.χ. με τους ακροδεξιούς ΑΝΕΛ), από την άλλη η νεοφιλελεύθερη Νέα Δημοκρατία με τους συμμάχους της (κυρίως από το χώρο του «Μένουμε Ευρώπη»). Στο δίπολο αυτό και στα διλήμματά του γίνεται ήδη προσπάθεια να ακρωτηριαστεί η εργατική, λαϊκή και νεολαιίστικη αντίσταση, διεκδίκηση και νέα απαιτητικότητα.»

Θαρραλέα έμπρακτη αυτοκριτική αντιμετώπιση του φαινομένου ΣΥΡΙΖΑ από την πλευρά των μαχόμενων ανατρεπτικών δυνάμεων της αριστεράς δεν μπορεί παρά να είναι η ρήξη και η υπέρβαση από τα αριστερά του σχεδίου ΣΥΡΙΖΑ σε όλες τις παραλλαγές του.

Από τη σκοπιά αυτή αντιμετωπίζουμε και τις κρίσιμες ανεπάρκειες του ρεύματός μας: την αναιμική θεωρητική - προγραμματική εμβάθυνση της κομμουνιστικής-στρατηγικής μας φυσιογνωμίας, την πειστικότητα-σαφήνεια της πολιτικής μας γραμμής, την ενιαία προώθησή της.

Βασική επιδίωξη μας είναι η συνολική στρατηγική απάντηση στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό της κρίσης και της ανάπτυξης. «Τα ζητήματα του προγράμματος και του κόμματος της κομμουνιστικής απελευθέρωσης -της στρατηγικής δηλαδή της πλήρους εργατικής χειραφέτησης και της οργάνωσης που

την αντιπροσωπεύει- αποτελούν απόλυτη προτεραιότητα του 4ου Συνεδρίου».

Απαιτείται η κομμουνιστική επαναθεμελίωση της στρατηγικής. Για να υπάρξει νικηφόρος αντικαπιταλισμός πρέπει να είναι βαθιά και με σύγχρονο τρόπο κομμουνιστικός και επαναστατικός. Η ηγεμονία μάλιστα της στρατηγικής της κομμουνιστικής διεθνιστικής απελευθέρωσης στο ευρύτερο αντικαπιταλιστικό ρεύμα και μέτωπο είναι αυτή που μπορεί να συμβάλει στην ενοποίησή των διαφορετικών κοινωνικών και πολιτικών τάσεων του σε ένα ανώτερο επίπεδο.

Φωτισμένη απ' αυτή την προοπτική «η επαναστατική τακτική περιγράφει και το στόχο και το δρόμο της κοινωνικής απελευθέρωσης και με αυτή την έννοια κερδίζει διπλά: εμπνέει με το στόχο, πείθει με το δρόμο».

Σε σχέση με το 2010-13, τα Μνημόνια δεν μπορούν να κατανοούνται πλέον ως έκτακτη επίθεση, αλλά ως συστατικό στοιχείο και επιταχυντής της νέας βάρβαρης καπιταλιστικής πραγματικότητας, που δεν θα τελειώσουν αν δεν ανατραπεί η αστική επίθεση. «Με αυτή την έννοια, η ουσιαστική πάλη κατά των Μνημονίων δεν μπορεί παρά να είναι αντικαπιταλιστική. Και δεν μπορεί να υπάρχει αντικαπιταλιστική πάλη που δεν πρωτοστατεί στην κατάργηση των Μνημονίων». Όπως και στην διεκδίκηση των ζητημάτων της εργασίας, στην πάλη για τις ελευθερίες, ενάντια στην επιτροπεία, στην απειλή του πολέμου, τη φασιστική και νεοναζιστική απειλή, με κρίκο το ζήτημα της εξόδου από την ΕΕ. Η πάλη για την επιβίωση μπορεί να έχει αποτελέσματα όταν εντάσσεται στο πλαίσιο αυτό, στην παλη για τις σύγχρονες ανάγκες της ζωής, για να ζήσουμε αλλιώς. Στα ζητήματα της αναγκαίας σύνδεσης της πάλης για τα προβλήματα με την ανατρεπτική πολιτική τόσο στο κίνημα όσο και στο μέτωπο, το ρεύμα μας έχει σημαντική ιστορική εμπειρία, σε όλη τη διαδρομή του, από τη δικτατορία μέχρι και τη ρήξη του 1989.

Οι Θέσεις προτείνουν ως πυρήνα της επαναστατικής τακτικής στις σημερινές συνθήκες την «πάλη για το ψωμί – δουλειά – ειρήνη – ελευθερία της εποχής μας, για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της κλιμακούμενης αντεργατικής, πολεμικής και αντιδραστικής εκστρατείας του κεφαλαίου που έχει στόχο την αντιλαϊκή ανασυγκρότηση του συστήματος. Επιταχύνει τη συγκρότηση του επαναστατικού υποκειμένου και έχει στόχο την προσέγγιση της επανάστασης.

Η επαναστατική τακτική μέσω του αντικαπιταλιστικού περιεχομένου, των δρόμων και των μέσων επίτευξης, αλλά και του σκοπού της συνδέεται με την αντικαπιταλιστική εργατική επανάσταση, η οποία αποτελεί το ανώτατο σημείο της επαναστατικής τακτικής, το άλμα, την τομή και την αφετηρία της επαναστατικής στρατηγικής για την κομμουνιστική απελευθέρωση, τον κρίκο σύνδεσής τους».

Τη στρατηγική και τακτική αυτή υπηρετεί το αντικαπιταλιστικό πολιτικό πρόγραμμα και το Αντικαπιταλιστικό Εργατικό Μετώπο.

Κρίκος η ενίσχυση των επαναστατικών κομμουνιστικών δυνάμεων και τα αναγκαία βήματα για το σύγχρονο πρόγραμμα και κόμμα κομμουνιστικής απελευθέρωσης. Δεν είναι αυτοσκοπός ούτε φυγή προς τα εμπρός.

Αντίθετα, αποτελεί τον αναγκαίο πυρήνα ηγεμονίας για τη συγκρότηση-ανάπτυξη του μετώπου-πόλου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς, για την αναβάθμιση και τον προωθητικό μετασχηματισμό του ελπιδοφόρου βήματος της ANΤΑΡΣΥΑ και το άνοιγμα δρόμων πολιτικής συνεργασίας των ευρύτερων αντικαπιταλιστικών, αντιΕΕ και αντιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

Το Κόμμα και το Μέτωπο δεν αντιμετωπίζουν το κίνημα ως υπηρετή των πολιτικών και εκλογικών τους σχεδιασμών. Αντίθετα αυτά είναι που θα υπηρετούν το κίνημα, σε διαλεκτική αλληλεπίδραση μεταξύ τους. Για τη συγκρότηση του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής, με θεμέλιο ένα πολιτικά ανατρεπτικό και ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα, τη συγκρότηση ανεξάρτητων οργάνων πάλης και επιβολής της λαϊκής θέλησης και την ενίσχυση της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας του μαζικού κινήματος.

Που θα δρουν μέσα στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα όχι ως απλά ως αριστερή τάση του υπάρχοντος αλλά ως εμπροσθοφυλακή του νέου εργατικού κινήματος, σε αντιπαράθεση με τον αστικοποιημένο, εργοδοτικό και κρατικό-κυβερνητικό συνδικαλισμό. Θα συνδέονται και θα στηρίζουν στις μάχες το νεολαϊστικό κίνημα. Θα προωθεί μια νέα ιστορική συνάντηση των δυνάμεων του πολιτισμού και της ριζοσπαστικής δημιουργίας με τις δυνάμεις της εργασίας.

Αποτελεί και διεθνιστική συμβολή στο διεθνές εργατικό κίνημα που βρίσκεται σε καμπή. Που αναζητά προοπτική και στόχους πάλης. Αναζητά μια νέα κομμουνιστική προοπτική, ένα νέο διεθνές Κομμουνιστικό Κίνημα και μια νέα Διεθνή του 21ου αιώνα.

Με αυτοτέλεια και μετωπική λογική, όχι συνεχές του ρεφορμισμού για την οικοδόμηση του πόλου της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής Αριστεράς, καθώς και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ που αποτελεί ένα πρώτο βήμα σε αυτή την κατεύθυνση. Για την ανάπτυξη συνολικά ενός αυτοτελούς κοινωνικοπολιτικού ρεύματος με αντικαπιταλιστική κατεύθυνση και επαναστατική ηγεμονία.

Ο δρόμος που αυτό θα συνδέεται με τις πιο πλατιές λαϊκές διαθέσεις και θα οικοδομεί συμμαχίες με τις πιο ριζοσπαστικές τάσεις περνά μέσα από την αυτοτελή παρέμβαση της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς με όπλο ένα σύγχρονο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα ανατροπής. Όχι μέσα από τα αστικοδιαχειριστικά ή ρεφορμιστικά ρεύματα τύπου Κόρμπιν, Σάντερς, Μελανσόν, Ποδέμος (και πριν από το 2015 ο ΣΥΡΙΖΑ).

Με στόχο τον πόλο αυτό «Επιδιώκουμε την πολιτική συνεργασία με εκείνες τις δυνάμεις που τείνουν να υπερβούν το όριο της διαχειριστικής λογικής και κινούνται σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, διαχωριζόμενες με σαφήνεια από τις δυνάμεις που τείνουν να το αναπαράγουν κινούμενες σε μια νεο-διαχειριστική, νεο-συριζαϊκή λογική» και σημειώνεται πως «από τη σκοπιά αυτή η πρόταση συνολικής πολιτικής συνεργασίας δεν μπορεί να απευθυνθεί, με βάση τις διατυπωμένες θέσεις τους, σε ΚΚΕ και ΛΑΕ, με τα οποία *επιδιώκεται η υπεραναγκαία και πολύτιμη κοινή δράση μέσα στο μαζικό κίνημα. Συμβάλουμε στην κοινή δράση των μαχόμενων δυνάμεων μέσα στο μαζικό κίνημα, με όρους κινήματος και όχι με υποκατάσταση του κόσμου που αγωνίζεται από κομματικές επαφές και διαδικασίες.*

*Οι δυσκολίες της πολιτικής συνεργασίας δεν μας οδηγούν σε κλείσιμο. Αντίθετα μιλάμε για **τολμηρό άνοιγμα στο διάσπαρτο δυναμικό** που αποδεσμεύεται από τον ΣΥΡΙΖΑ, Το πιο μαζικό και συχνά πιο ριζοσπαστικό δεν εκφράζεται μέσα από πρώην συνιστώσες του, ούτε μέσα από τη ΛΑΕ. Είναι αυτό που αναζητά τις βαθύτερες αιτίες της ενσωμάτωσης του ΣΥΡΙΖΑ στο αστικό μνημονιακό στρατόπεδο, πιο ολοκληρωμένες, ανατρεπτικές και στρατηγικές απαντήσεις για το «τι να κάνουμε», φτάνοντας στην εκτίμηση πως μέσα στην ευρωζώνη και την ΕΕ, χωρίς σύγκρουση και ρήξη με το κεφάλαιο και το σύστημα, δεν μπορεί να υπάρξει ουσιαστική βελτίωση της ζωής των εργαζομένων. Στη μεγάλη αλήθεια πως η ανατροπή της κυρίαρχης πολιτικής απαιτεί οργανωμένο και συνειδητοποιημένο λαό, πως δεν γίνεται κυρίως με τα ψηφοδέλτια.*

Η Πρόταση για νέο πρόγραμμα και κόμμα κομμουνιστικής απελευθέρωσης:

Απαντάει στην ανάγκη αποφασιστικής συγκέντρωσης εκείνων των συνειδητών δυνάμεων (ρευμάτων, οργανώσεων, ανένταχτων κομμουνιστών αγωνιστών) που κατανοούν και «υπηρετούν» την κομμουνιστική αναγκαιότητα, δυνατότητα και τάση της εποχής.

Υπάρχει σημαντικό δυναμικό. Πρόκειται για συντρόφισες και συντρόφους, μαζί και το ΝΑΡ, που δεν «προσαρμολογήθηκαν» στην ηττημένη στρατηγική και τακτική του παραδοσιακού κομμουνιστικού κινήματος ούτε στις ευρω-διαχειριστικές ή μεταμοντέρνες αντιλήψεις, στο όνομα του «ρεαλισμού» και της επαφής με «πλατιές μάζες». Γι αυτό μπορούμε και μιλάμε σήμερα για αντικαπιταλιστική Αριστερά και για νέο Κόμμα Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης.

«Ένα νέο Πρόγραμμα και Κόμμα Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης έχει στόχο να συμβάλει συνειδητά μέσα

στους εργαζομένους και τους νέους ώστε η τάση ενός “νέου κομμουνισμού” να αναδεικνύεται ως μοναδική ολοκληρωμένη και επίκαιρη απάντηση στον σύγχρονο καπιταλισμό. Να ισχυροποιείται, να κατακτά –μέσα από γόνιμες και δημοκρατικές διαδικασίες– ηγεμονική θέση στο πολιτικό κίνημα της εργατικής τάξης και στις ευρύτερες ριζοσπαστικές, αντικαπιταλιστικές του δυνάμεις.

Το κόμμα συγκροτείται και δρα με πυρήνα την προγραμματική στρατηγική της κομμουνιστικής απελευθέρωσης, το άλμα της αντικαπιταλιστικής επανάστασης και το δρόμο της επαναστατικής τακτικής. Δηλαδή συγκροτείται με πρωταρχικό στοιχείο τη στρατηγική συμφωνία των μελών του και τον κοινό θεωρητικό τους “τόπο”, αλλά και με αναγκαία τη συμφωνία στους βασικούς δρόμους που υπηρετούν την πολιτική τακτική»

Από την άποψη αυτή, απαιτείται διπλή υπέρβαση προγράμματος και κόμματος κομμουνιστικού ρεφορμισμού και ήττας, προγράμματος και κόμματος ανανεωτικού δογματισμού κ ενσωμάτωσης στην αστική πολιτική.

Διότι σύντροφοι, «Δεν χρειαζόμαστε σήμερα αναπαλαίωση Κομμουνιστικών Κομμάτων που πρωταγωνίστησαν στη συγκρότηση μιας ανέκδοτης εκμεταλλευτικής κοινωνίας στην “Ανατολή” ή έκαναν θεωρία την εγκατάλειψη της επανάστασης και του κομμουνισμού στο όνομα της “τακτικής” ή την άρνηση του διεθνιστικού χαρακτήρα της κομμουνιστικής λύσης μέσω της “εθνικοποίησης” (και τελικά της υποταγής στην αστική τάξη της χώρας τους) του προγράμματός τους. Θα ήταν αχρείαστη η αναγέννηση εκείνου του τύπου των πολιτικών κομμάτων που μετέτρεψαν τη μαρξιστική θεωρία σε αποστεωμένο δόγμα και θεραπαινίδα της τρέχουσας πολιτικής γραμμής, κοινοβουλευτικής κατά βάση παρέμβασης, που οδήγησαν στην κυριαρχία του κόμματος επί της εργατικής τάξης (και στη δικτατορία επί του προλεταριάτου) ή μετέτρεψαν την κομματική ζωή σε ομοίωμα της ιεραρχικής δομής του ίδιου του καπιταλισμού, και ιδίως του κράτους του, ειδικά της κατασταλτικής δομής του.

«Η απόφασή μας να συμβάλουμε στη συγκρότηση ενός σύγχρονου επαναστατικού κομμουνιστικού φορέα, αποτελεί την πιο ουσιαστική έμπρακτη αυτοκριτική για τη μέχρι τώρα συμβολή μας, αλλά και για τα όρια, τις αντιφάσεις και τις αδυναμίες του NAP στη διαδικασία κομμουνιστικής ανασυγκρότησης»,

αναφέρουν χαρακτηριστικά οι ΘΕΣΕΙΣ. Που θα δοκιμαστεί στο πεδίο της ταξικής πάλης. Από την αναγνώριση και ενεργό συμμετοχή ενός τμήματος εργατικής πρωτοπορείας στο εμπόριο και την ενέργεια, στους ναυτεργάτες και τις τεχνολογίες πληροφορικής και επικοινωνιών, στη νέα εργατική βάρδια. Αλλά και από τη συμβολή μαχόμενων κομμουνιστικών δυνάμεων και τάσεων που κινούνται ανατρεπτικά και σε ανεξάρτησία από ρεφορμιστικά σχέδια.

Το ζητούμενο σήμερα είναι η μετάβαση:

Από την καπιταλιστική αντεπανάσταση στο άλμα της αντικαπιταλιστικής επανάστασης με νέο κομμουνιστικό ορίζοντα και περιεχόμενο.

Με καθοριστική κινητήρια δύναμη- κοινωνική «ατμομηχανή» της ταξικής πάλης- την εργατική τάξη και τη δημιουργική δυνατότητα μαζί με τους συμμάχους της να οικοδομήσει μια νέα, κομμουνιστική κοινωνία.

Εκατό χρόνια μετά το μεγάλο άλμα στον ουρανό της Οκτωβριανής Επανάστασης. Καλούμαστε να ανέβουμε όλοι μαζί στο ύψος των απαιτήσεων, επιχειρώντας τις μεγάλες τομές που απαιτεί η εποχή μας. Η συγκυρία είναι δύσκολη. Όμως είναι ακριβώς σε τέτοιες δύσκολες στιγμές, όταν όλα φαίνονται αδύνατα, που η πρωτοπορία συγκροτείται, ανοίγει τον επαναστατικό δρόμο και συμβάλλει σε μεγάλα κινήματα και πολιτικά ρεύματα που κάνουν δυνατή την ανατροπή.

Λέμε μαζί με τον ποιητή ότι:

«Θα βγούμε πάλι.

Είμαστε ράτσα ατάκτων και κλεφτών, έχουμε

το πείσμα του σίδηρου, την υπομονή

του νερού.

Όσοι πιστοί.

Με συμπόνια και με μαχαίρι.

Κι αν δεν καταλαβαίνεις

ψάξε Μεσολόγγι

Μακρόνησο και Νοέμβρη.

Να ξέρεις:

σου γράφω πάντα με το χέρι στην καρδιά

και το βλέμμα στο στόχο.»[2]

Ναι, θα βγούμε στον κόσμο που αγωνιά και αγωνίζεται, για να διαμορφώσουμε μαζί –με τη διπλή εμπειρία της νίκης και της ήττας των επαναστατικών κυμάτων του 20ού αιώνα- απέναντι στο συστημικό ΤΙΝΑ το εργατικό και επαναστατικό ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ της εποχής μας. Που θα κριθεί στα αμφιθέατρα της ταξικής πάλης, στο πεδίο της ταξικής ανασυγκρότησης ενός νικηφόρου εργατικού κινήματος Που μπορεί και θα νικήσει κατακτώντας στόχους για ΨΩΜΙ-ΔΟΥΛΕΙΑ- ΕΙΡΗΝΗ-ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ στο βαθμό που συνδέεται με την πάλη για την ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ και θα εμπνέεται- φωτίζεται πό την δυνατότητα της επανάστασης για μια ΝΕΑ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΕΛΠΙΔΑ.

Παραπομπές:

[1] Κίμων Ρηγόπουλος

[2] Γιώργος Ζιόβας